

TANDORI DEZSŐ

Utópont – előpont versek (1961-2011)

Most nem az, hogy...

...szeretteimmel minden olyan nagyon rendben volna (hol van az így!), de tartozom nekik, meg az összetartozással is összetartozom, ártózva-már-tétovázódva is. Nincs az, hogy hirtelen csak úgy innen el, hipp-hopp. Mi lesz medvéimmal? Stb. Akiket minden nap megsímogatok, akiktől remélem, ne legyen hipp-hopp, érjek haza épségben etc. Hanem akkor most nem az, hogy mind ez, ez mind van, de hirtelen (érezem-e majd?) semmi sincs, az éjjel ezt próbáltam, darab jelenetét, jelenetdarabot, széttártam kezem az ajtófélfá (kapufélfá) felé, „Bocs, isten veletek, én hittem a legkevésbé...” Jó, a szöveg még nincs meg, de hogy kezem széttárom, az megy, egyéb témakörökben.

Más körözés, összevisszázás

Köröz-e, összevisszáz netán csak a pár milliméternyi muslinca, vagy ki-mi, lámpám körül? Már vigyázok rá. Évtizedekkel ezelőtt volt egy ily kis barátom. Ez a mostani eléggé ügyetlennek látszik. Jó ég, csak nem a múlt hónapi vagy? kérdem. Kinőtt volna a fél szárnyad, vagy felgyógyult sérüléséből? kérdem. Mert múlt hónapja ez volt: untam őt végül, odacsaptam. De nem halt meg, élt, forgott összevissza, még összevissza röppengetéseinél is

összevisszább. Hát tenyeremre vettem,
ott forgott. Láttam, fél szárnya
mintha hiányozna, de nem biztos, hogy
ez volt, lehet, csak kificamodott stb.
Hát az írógép, a lámpa fényköre, a papírok
etc. nem jó hely neki most, gondoltam akkor,
és a születésnap vitorlavirág mélyzöld
levelei közé pottyantottam, virágföldre.
- - - Eltelt sok idő, több, mint egy hónap.
Hát mit látok? Itt ügyetlenkedik, lebbenget
összevissza - nem akrobatikusan, na! -
egy társa... vagy ő maga? Mondom, a szárnya...
s így tovább. Ó lenne az? Medvéim
így nevezték el: Kérészke... arra az esetre,
ha ő lenne az. Vicesen. De neki ez mind komoly.

Egy lé(t)filozófiai kérdés

Fejjel belebuktam egy tányérba, valami lé
volt benne, ritka dobás. A múltkor csak
eldobtam egy tányért (ld. bokám, mint
kalldgató rosszkóp). De nem zuhangtma
- értsd: zuhantam, önkívület akkor? -,
zumghata, ahogy kihúznak (színjózanon, mindez,
ismétlem) a fürdőszobai kádból. Nem infarktus,
nem sztrók, nem csak ráléptem a pizzasmagatyám
szárnyára, jav., szárz, jav. szárszegélyére.
A lét dadog, idézem. De már unom ezt mesélni,
mert így folytatódik, csak éppen hányszor?
Hányadszor van és hányadszor lesz ez,
hányszor folytatódik a lé, a száraz, a lét?
Ez egy egyáltalán nem leves, ez egy száraz
filozófiai kérdés. Hanem azért most azt ne
higgyék rólam! Annyi van csak, hogy járásnak
nevezhetően nem tudok járni (kb., és gyakran),
egyelőre innen folytatódik. Cantor metamatek-mester
második nagy kérdése nálam (a meddig folytatódik
a számsor, ez az egyik): a közök mennyiek?
két egység közt hány folytatódás van?
Ld. Kafka: nagybátyám nem hitte, átér a szomszéd
faluba, egy élet alatt akár, se. Így van 1-ről nem
jutunk a kettőre, vagy 8095746830723947816754-ről
stb... 6755-re.

„Két nap, az élet”

Ha két nap
egymás után ki kell
mozdulnom, le kell mennem
otthonról, már olyan vagyok,
mint egy űzött vad.
Beszélünk ma így?
Na jó, akár három
napot itthon lenni, is jó.
Mint mikor az életre
kellett volna készülnöm,
egyetemista koromban,
mindenféle hajkurászások helyett is
gyakran
itthon maradtam,
magam voltam,
versenyeket játszottam.
Hetvenkét évnek kellett eltelnie,
hogy - visszakanyarodom! - rájöjjek,
holtponatosan kifejezni a bizonytalant:
ez a beszéd, s nem a holtbiztosat
csak úgy bizonytalankodva. S ugyanígy
kanyarodtam vissza a magamban-játékokhoz is.
Van három ligám, 20 - 20 - 20 klubbal, és
- ismétlem - magam játszom francia kaszinó
kártyajáték eszközével a bajnokságokat.
Felébredtem valami álmomból? Felé bredek, de mi felé?

Még bef. a kaleidoszkóplábfejhez

Fejemhez kapok: talán túl rég
járok ugyanabban a cipőben!
Meg lassan kapok lábra reggel.
Bódult vagyok éj teljén, kimenet.
Meg ha az utcán járok, félek.
Persze, fél arasznyi buszlépcsőről
se tudok rettegés nélkül le.
Mindez. De elő fogom kotorni
a téli cipőket, tényleg.

(Folyt., Hérakleitosz, le ne állj, te más s más!)

Aztán kezdődhet a köv. töprengés:
miért, hogy egy ilyen művelet
(előkotrás etc.) ekkora akadályaimba
ütközik? Itt is ilyen kicsiny
a terpszem (dülmirigyhatás!),
ennyire kusza
a kaleidoszkóp stb.?
Mindegy, a régi téli
cipőket előkotrom, felpróbálom,
így megyek ki holnap... holnapután
inkább... és rettegni fogok
a közvetlen-lábfeji-szokatlantól.
Az utópont-versek átmenet vége.
Határértékek 98675u4i30256789706 és 98675 félreütés 4 etc.

Volt

Volt. Ami. Volt, ami volt. Indul.
Indulhat a nap. Fixbe rázódott a
kaleidoszkóp. Ha hű vagyok magamhoz - - -?

Nem voltam hű önmagamhoz? Beszélék?
Míról beszélék!